

MIGRATION AND PARALLEL LEGAL ORDERS IN RUSSIA

Russia needs to be understood not only in terms of its formal politics and macro-level developments, but also in terms of everyday micro-level spaces of power, writes Rustam Urinbojev.

Russia, after the United States, is the world's second largest recipient of labour migrants, with 11 million foreign-born people present in its territory. The majority of labour migrants originate from three Central Asian republics, Uzbekistan, Tajikistan and Kyrgyzstan, and generally come to Russia under the visa-free regime. Central Asian migrants, however, are required to obtain a residence registration and a work permit. Many of them can barely comply with these requirements due to restrictive legal environment, language tests and unaffordable work permit fees. Therefore, many migrants are compelled to work in the shadow economy.

The Russian migration control policies have produced unintended consequences: rather than reducing the number of paperless migrants, they have further pushed migrants into the shadow economy. The Russian authorities are constantly introducing draconian laws and developing the border control infrastructure in order to reduce the number of undocumented (illegal) migrants. However, the Central Asian migrants work in a legal environment that is notorious for corruption and unrule of law, which allows them to manoeuvre around the system. The Russian Federal Migration Service's 2015 statistics show that nearly three million foreign nationals who are now in Russia have already violated the legal terms of their stay. Most of these foreigners are citizens of Uzbekistan, Tajikistan and Kyrgyzstan.

Given that the majority of Central Asian migrants have undocumented status and work in the shadow economy, they often experience problems with getting paid for their work. Russian employers and middlemen have a strong incentive not to pay migrants' salaries, as they are aware of the fact that transactions completed in the informal economy – in violation of labour regulations or tax codes – cannot be heard in the state courts according to the Russian Civil Code. Besides this, migrants might be reluctant to approach state institutions because doing so will only reveal their paperless status and invite punishment by the state.

Today, many paperless Central Asian migrants are approaching Chechen protection racketeers, asking them to 'solve questions' (reshat voprosy). Racketeer groups are said to be providing an alternative (to the state's) justice, con-

tract enforcement and dispute settlement through threats and violence. The demand for services from the protection rackets is particularly high in the bazaar, construction work and informal document markets. Very often, migrants request Chechen racketeers to recover their money (salary) from employers and middlemen, offering 20% of the total sum of the money as a payment for their service. Hence, Chechen racketeers are known as the qozi ('informal street judges') among Central Asian migrants. Migrants' level of trust in formal legal institutions is very low.

This is somewhat reminiscent of the era of **Boris Yeltsin's** presidency, when various criminal protection racket groups dominated the market and state-building. This was believed to have disappeared. However, now the phenomenon has been re-activated, this time with Chechens not Russians as the racketeers. Accordingly, the rise of protection rackets in the Russian migrant labour market is not only a consequence of poorly implemented policies but also a reflection of the existence of a 'parallel legal order' as well as a weak state capacity in terms of its policies, legal base and institutions of law enforcement. Hence, I argue that Russia needs to be understood not only in terms of its formal politics and macro-level developments, but also in terms of these everyday micro-level spaces of power that may come to affect macro transformations and policy-making at the regional or even national level.

Rustam Urinbojev is a post-doctoral researcher at the Department of Sociology of Law, Lund University and a visiting scholar at the Aleksanteri Institute in autumn 2016.

SIIRTOTYÖLÄISET JA RINNAKKAISET OIKEUSJÄRJESTYKSET VENÄJÄLLÄ

Venäjää ei voi ymmärtää pelkästään muodollisen politiikan ja makrotason kehityskulkujen valossa, vaan huomioon on otettava myös mikrotason valtarakenteet, Rustam Urinbojev kirjoittaa.

Venäjä on Yhdysvaltojen jälkeen maailman toiseksi suurin siirtotyöläisten vastaanottaja. Maassa asuu 11 miljoonaa muualla syntynyttä ihmistä. Suurin osa siirtotyöläisistä on lähtöisin kolmesta Keski-Aasian tasavallasta – Uzbekistanista, Tadžikistanista ja Kirgisiasta – ja he saapuvat Venäjälle yleensä viisumivapauden puitteissa. Keskiaasialaisilta siirtotyöläisiltä edellytetään kuitenkin asuinpaikan rekisteröintiä ja työlupaa. Monilla heistä on vaikeuksia täyttää nämä vaatimukset tiukan lainsäädännön, kielikokeiden ja liian kalliiden työlupamaksujen vuoksi.

Venäjän siirtolaispolitiikkaan liittyvä valvonta on saanut aikaan tahattomia seurauksia. Sen sijaan, että paperittomien siirtotyöläisten määrä olisi vähentynyt, nämä henkilöt ovat paperittomuuden lisäksi ajautuneet osaksi harmaata taloutta. Venäjän viranomaiset ottavat jatkuvasti käyttöön uusia säädöksiä ja kehittävät rajavalvonnan infrastruktuuria tarkoituksenaan vähentää paperittomien (laittomien) siirtotyöläisten määrää. Venäläisessä yhteiskunnassa vallitseva korruptio ja lainsäädännöstä piittaamattomuus tarjoaa keskiaasialaisille mahdollisuuksia järjestelmän kiertämiseen. Venäjän maahanmuuttoviraston vuoden 2015 tilastoista käy ilmi, että lähes kolme miljoonaa Venäjällä oleskelevaa toisen valtion kansalaista on jo ylittänyt oleskelulupansa määräajan. Suurin osa näistä ulkomaalaisista on Uzbekistanin, Tadžikistanin ja Kirgisian kansalaisia.

Koska suurin osa keskiaasialaisista siirtotyöläisistä on vailla asianmukaisia papereita ja työskentelee harmaassa taloudessa, heillä on usein vaikeuksia saada palkka tekemästään työstä. Venäläisillä työnantajilla ja välillä on voimakkaat kannustimet jättää maksamatta siirtotyöläisille, koska he tietävät, että virallisen talouden ulkopuolisia – ja työlakien tai verolakien vastaisia – asioita ei Venäjän lainsäädännön mukaan voida ottaa käsiteltäväksi valtiollisissa tuomioistuimissa. Lisäksi siirtotyöläiset saattavat olla haluttomia lähestymään valtion elimiä, koska silloinhan he jäisivät kiinni paperittomuudesta ja suorastaan kerjäsivät rangaistusta valtiolta.

Monet paperittomat siirtotyöläiset kääntyvät nykyisin suojelua tarjoavien tšetšeenirikollisten puoleen ja pyytävät heitä ”ratkaisemaan ongelmiaan” (reshat voprosy). Rikollisryhmät sanovat tarjoavansa (valtiolle) vaihtoehtoista

oikeutta, sopimusten täytäntöönpanoa ja erimielisyyksien sovittelua uhkailun ja väkivallan keinoin. Rikollisten suojelupalvelujen kysyntä on erityisen kovaa basaarikaupassa, rakennusalalla ja epävirallisilla asiakirjamarkkinoilla. Siirtotyöläiset pyytävät hyvin usein tšetšeenirikollisia perimään (palkka)rahansa työnantajilta ja välillä ja tarjoavat korvauksena palvelusta 20 prosenttia perittävästä summasta. Tästä syystä keskiaasialaiset siirtotyöläiset kutsuvat tšetšeenirikollisia nimellä gozi (”tuomari”). Siirtotyöläisten luottamus virallisiin oikeudellisiin instituutioihin on erittäin vähäinen.

Nykytilanne tuo hieman mieleen **Boris Jeltsinin** presidenttikauden, jolloin erilaiset rikollisten suojeluryhmät hallitsivat markkinoita ja valtion rakentamista. Tällaisen ilmiön on uskottu kadonneen. Nyt se on kuitenkin noussut uudelleen pintaan sillä erolla, että rikollisryhmät koostuvat tšetšeenistä, eivät venäläisistä. Tässä valossa suojelurikollisuuden nousu Venäjän siirtotyömarkkinoilla ei siten ole seurausta vain kehnosti toteutetusta politiikasta, vaan se myös heijastelee ”rinnakkaisen oikeusjärjestyksen” olemassaoloa sekä valtion heikkoutta niin politiikassa, oikeusperustassa kuin lainvalvonnan täytäntöönpanossakin. Tämän vuoksi väitän, että Venäjää ei voi ymmärtää pelkästään muodollisen politiikan ja makrotason kehityskulkujen valossa, vaan huomioon on otettava myös nämä mikrotason valtarakenteet, jotka saattavat jatkossa vaikuttaa myös makrotason muutoksiin ja politiikan tekoon alueellisella tai jopa kansallisella tasolla

Rustam Urinbojev työskentelee tutkijatohtorina Lundin yliopiston Sosiologian ja oikeustieteen tiedekunnassa. Hän on vierailevana tutkijana Aleksanteri-instituutissa syyskuulla 2016.